

stekend in dit nieuwe leven. Rose-Marie's hart was nog niet geheel gerust over de herkomst van haar nieuwe grootheid, maar 't was om Jans, dat zij zich die getroostte; als het werkelijk een weldaad was, dan werd zij bewezen ten wille van Jansje's treurigen toestand; het andere was te gek, veel te gek. Men moest zoo achterdochtig en vroegwijs zijn als Jans om dadelijk aan zoo iets te denken."

„Zeg, Jans,” vroeg Rose-Marie, „moeten wij 't hem niet schrijven?”

„Ben je mal,” was het zoogenaamde antwoord. „'t Zal hem wat kunnen schelen. 't Liefst had hij dat ik heelemaal wegbleef. Jou heeft hij nodig, maar mij zag hij liever van daag dan morgen optrekken.”

„Jansje, nu woon je zoo netjes. Zeg toch zulke woorden niet, die hooren hier in 't geheel niet t'huis.”

„Dat zal mijn zorg wezen, wat ik zeg of niet zeg!”

De dokter kwam het tweetal weldra begroeten; hij had zijn neef verzocht niet zonder hem in het hôtel te komen.

Rose-Marie kwam hun tegen met een gelaat stralend van vreugde.

„De jongen heeft gelijk,” dacht de dokter, „dat kind heeft een gezichtje in staat een ijsklomp te ontdooien.”

Hij bracht op zijn gewone gemoedelijke manier het tweetal aan het praten en weldra was hij op de hoogte van haar treurige omstandigheden. 't Scheen dat Rose-Marie's moeder als weduwe hertrouwd was met Giesinger; zij was met haar dochttertje uit Indië gekomen, en Giesinger was 1<sup>e</sup> officier aan boord van het stoomschip der maatschappij Nederland; hij zag er goed uit en de weduwe had zeker geld; zij trouwden. Giesinger nam zijn ontslag en zou een betrekking aan wal zoeken; Jansje werd geboren

„En ik heb mijn bult gekregen, door dat hij eens dronken t'huis kwam en met mij spelend, me liet vallen,” zeide het kind met bitteren haat in de stem.

„Och neen, Jans,” zeide Rose-Marie vergoelijkend, „dat moet je niet zeggen, je beendergestel deugt niet, anders ware 't niets geweest.”

„Dan komt het toch door hem. Want jou mankeert niets.”

Rose-Marie haastte zich de droevige geschiedenis door te vertellen. De stiefvader sukkelde, bracht het geld van vrouw en voordochter er door, zakte hoe langer, hoe meer. Zijn vrouw stierf en op haar sterfbed beloofde Rose-Marie als een moeder voor het gebrekkige zusje te zorgen; nu was 't zoover gekomen dat Giesinger een tapperij hield ergens in den Jordaan.

„Maar heb je geen familie van vaders of moederskant, die zich je aantrekt?” vroeg de dokter.

„Neen,” antwoordde het meisje. Maar aan haar gezicht zag de dokter, dat zij de volle waarheid niet zeide.

Hij stond op en verzocht de meisjes, zoodra het goed weer was, hem eens te komen bezoeken. Rose-Marie deed hem uitgeleide.

„Kind,” zeide de dokter buitengekomen, „je zei daar straks de waarheid niet. Je hebt zeker nog wel familie.”

„Ja, dokter,” antwoordde zij eenvoudig, „ik wou 't niet zeggen in